

Arrest

nr. 155 597 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2015.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK loco advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. De vorige asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 113 761 van 14 november 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad waar voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met de taliban omwille van zijn opleiding tot politieagent.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een fotokopie van een dreigbrief van de taliban, een fotokopie van een brief van zijn vader aan de politie, een fotokopie van de taskara van zijn vermiste broer Z., een fotokopie van een krant met daarin een door zijn vader geplaatste advertentie en de enveloppe waarmee de documenten verstuurd werden.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerste asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Vermits verzoeker blijft bij de asielmotieven die al eerder als ongeloofwaardig werden bevonden, vermogen deze verklaringen niet aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 113 761 van 14 november 2013 te tornen. De documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen blijkens de omstandige motivering van de bestreden beslissing evenmin de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen afdoende verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn, zoals verzoeker, en stelt aldus tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad vooreerst op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het citeren uit en verwijzen naar algemene informatie die de desbetreffende situatie bespreken, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verder benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. In casu is verzoeker, in tegenstelling tot wat hij poneert, niet als niet-begeleid minderjarige het rijk binnengekomen, maar is hij in 2012 op 20-jarige leeftijd in België toegekomen. De verwijzing van verzoeker naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook geenszins dienstig.

3.3. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

In casu werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en het in zijn hoofde opgeworpen intern vestigingsalternatief aldaar betwist en onder meer verwijst naar de aanwezigheid van IS in Afghanistan, onder verwijzing naar stuk 3-4, stuk 6, stuk 10-20), blijkt uit een update van de informatie aangaande de aanwezigheid van IS in Afghanistan (COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015, waarvan een kopie in bijlage aan onderhavige verweernota is gevoegd) dat IS inderdaad actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Verweerder benadrukt in zijn verweernota dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Verweerder evenals de Raad herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt verweerder nog terecht op dat de gevechten tussen IS en de Taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Verder werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief in Jalalabad. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in elders in Afghanistan vestigt. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "Immers, u bent een volwassen man die Pashtou, de voertaal in

Jalalabad, spreekt. U begrijpt Dari (CGVS, 26 juni 2013, p.5) en bent ook het Engels enigszins machtig (CGVS, p.1). U verklaart dat u negen jaar naar school bent geweest. De zevende, achtste en negende graad werkte u af in een school in de stad Jalalabad zelf. Eerder verklaarde u al dat u ook "vaak" in Jalalabad kwam om er bijvoorbeeld aankopen te doen (CGVS, 26 juni 2013, p.3). Uw dorp zou slechts op vijftien minuten rijafstand van Jalalabad verwijderd zijn (CGVS, 26 juni 2013, p.3). Er mag dan ook worden verondersteld dat u de stad vrij goed kent. In de weigeringsbeslissing van 28 juni 2013 merkte het CGVS al op dat uw familie zeker niet onbemiddeld is. De RvV sloot zich daarbij aan en stelde dat de beslissing van het CGVS uitvoerig aangaf op grond waarvan de commissaris-generaal kon besluiten dat u uit een vermogende familie komt. Zo verklaarde u dat uw familie gronden bezit. U stelt dat uw familie niet zelf op deze gronden moet werken maar dit laat doen door een landbouwer, die volgens u mogelijks ook door zijn zonen wordt geholpen (CGVS, p.11). U stelt dat deze gronden voldoende waren om van te leven (CGVS, p.11). Eerder verklaarde u al dat uw vader een overheidspensioen krijgt uitbetaald (CGVS, 26 juni 2013, p.2). Hoewel uw vader gepensioneerd was, diende u als oudste zoon niet te gaan werken om in een inkomen te voorzien maar kreeg u de vrijheid om te studeren in Jalalabad. Ook uw jongere broer kon naar school gaan (CGVS, p.11). U stelt voorts dat uw oom de reis naar Europa zou hebben betaald maar het is u, drie jaar na uw vertrek uit Afghanistan, nog steeds niet bekend of uw familie al dan niet een deel van de gronden diende te verkopen om deze oom terug te betalen (CGVS, p.9). Dat u niet weet of uw ouders hun bron van inkomsten van de hand dienden te doen om uw vertrek te bekostigen, is zeer opmerkelijk. Bovenstaande vaststellingen lijken te bevestigen dat uw familie financieel draagkrachtig is.

U stelt verder dat u geen familie heeft in Jalalabad maar wel schoolkameraden van toen u daar nog studeerde (CGVS, p.10). Verwacht mag worden dat u, die gedurende enkele jaren in Jalalabad naar school ging, bij een eventuele hervestiging aldaar minstens tijdelijk door uw kennissenkring kan worden opgevangen. Bovendien geeft uw broer Zaryal op zijn Facebook account aan in Jalalabad te verblijven. Als het CGVS u de vraag stelt waarom het voor u onmogelijk zou zijn in Jalalabad te wonen, verwijst u louter naar uw vrees voor represailles door de taliban (CGVS, p.7). Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door hen in Jalalabad zou worden gevisieerd. U verklaarde voorts geen andere problemen te hebben in Jalalabad (CGVS, p.7)."

Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Verzoeker verwijst evenwel naar de lamentabele omstandigheden waarin "IDP's" bij terugkeer terecht komen, waarvan hij ter illustratie enkele citaten uit rapporten in zijn verzoekschrift weergeeft. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de informal settlements in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag dit betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gezien verzoeker gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in "een IDP settlement", zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoeker geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

3.4. Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 113 761 van 14 november 2013 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen.

De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

4. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2015, stelt verzoekende partij dat zij bij haar vraag tot horen nog een nota heeft ingediend. Zij licht toe dat haar afkomst uit Nangarhar niet wordt betwist en dat volgens UNHCR zij als jongere afkomstig uit een gebied dat gecontroleerd wordt door terroristische groeperingen, bescherming als vluchteling zou moeten krijgen, temeer jonge mannen die zich tegen de rekrutering verzetten beschouwd worden als overheidsspionnen en om die reden worden gestraft en terechtgesteld. Verzoekende partij wijst er op dat zij ook verwesterd is na drie jaar in België te hebben verbleven en zij ook om die reden een kwetsbaar profiel heeft. Verzoekende partij is ook van oordeel dat de stad Jalalabad geenszins voor haar een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief is. Verzoekende partij gaat ook niet akkoord met de beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad. Zij verwijst dienaangaande naar de aanslag op 18 april 2015, de vrijdeling van een grote aanslag in september 2015 in Jalalabad, het grote aantal interne vluchtelingen in Jalalabad, en de mogelijke aanwezigheid van IS. Verzoekende partij stelt tevens dat uit p. 16 van de COI duidelijk blijkt dat B. Osman spreekt van een opstand tegen de taliban in Nangarhar. Gelet op al deze elementen samen is verzoekende partij van oordeel dat haar minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Betreffende de argumentatie van verzoekende partij dat volgens UNHCR zij als jongere afkomstig uit een gebied dat gecontroleerd wordt door terroristische groeperingen, bescherming als vluchteling zou moeten krijgen, temeer jonge mannen die zich tegen de rekrutering verzetten beschouwd worden als

overheidsspionnen en om die reden worden gestraft en terechtgesteld, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *"In de mate verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn, zoals verzoeker, en stelt aldus tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad vooreerst op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie."* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

In zoverre verzoekende partij erop wijst dat zij verwesterd is na drie jaar in België te hebben verbleven en ook om die reden een kwetsbaar profiel heeft, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt gesteld: *"Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het citeren uit en verwijzen naar algemene informatie die de desbetreffende situatie bespreken, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verder benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. In casu is verzoeker, in tegenstelling tot wat hij poneert, niet als niet-begeleid minderjarige het rijk binnengekomen, maar is hij in 2012 op 20-jarige leeftijd in België toegekomen. De verwijzing van verzoeker naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook geenszins dienstig."* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en plaatst deze niet in een ander daglicht.

Verzoekende partij is voorts van oordeel dat de stad Jalalabad geenszins voor haar een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief is, zonder dat zij echter concrete en valabele argumenten aanhaalt die hetgeen hieromtrent in voormelde beschikking wordt vastgesteld vermogen te ontcrachten of weerleggen, namelijk dat *"Verder werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief in Jalalabad. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in elders in Afghanistan vestigt. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "Immers, u bent een volwassen man die Pashtou, de voertaal in Jalalabad, spreekt. U begrijpt Dari (CGVS, 26 juni 2013, p.5) en bent ook het Engels enigszins machtig (CGVS, p.1). U verklaart dat u negen jaar naar school bent geweest. De zevende, achtste en negende graad werkte u af in een school in de stad Jalalabad zelf. Eerder verklaarde u al dat u ook "vaak" in Jalalabad kwam om er bijvoorbeeld aankopen te doen (CGVS, 26 juni 2013, p.3). Uw dorp zou slechts op vijftien minuten rijafstand van Jalalabad verwijderd zijn (CGVS, 26 juni 2013, p.3). Er mag dan ook worden verondersteld dat u de stad vrij goed kent. In de weigeringsbeslissing van 28 juni 2013 merkte het CGVS al op dat uw familie zeker niet onbemiddeld is. De RvV sloot zich daarbij aan en stelde dat de beslissing van het CGVS uitvoerig aangaf op grond waarvan de commissaris-generaal kon besluiten dat u uit een vermogende familie komt. Zo verklaarde u dat uw familie gronden bezit. U stelt dat uw familie niet zelf op deze gronden moet werken maar dit laat doen door een landbouwer, die volgens u mogelijks ook door zijn zonen wordt geholpen (CGVS, p.11). U stelt dat deze gronden voldoende waren om van te leven (CGVS, p.11). Eerder verklaarde u al dat uw vader een overheidspensioen krijgt uitbetaald (CGVS, 26 juni 2013, p.2). Hoewel uw vader gepensioneerd was, diende u als oudste zoon niet te gaan werken om in een inkomen te voorzien maar kreeg u de vrijheid om te studeren in Jalalabad. Ook uw jongere broer kon naar school gaan (CGVS, p.11). U stelt voorts dat uw oom de reis naar Europa zou hebben betaald maar het is u, drie jaar na uw vertrek uit Afghanistan, nog steeds niet bekend of uw familie al dan niet een deel van de gronden diende te verkopen om deze oom terug te betalen (CGVS, p.9). Dat u niet weet of uw ouders hun bron van inkomsten van de hand dienden te doen om uw vertrek te bekostigen, is zeer opmerkelijk. Bovenstaande vaststellingen lijken te bevestigen dat uw familie financieel draagkrachtig is. U stelt verder dat u geen familie heeft in Jalalabad maar wel schoolkameraden van toen u daar nog studeerde (CGVS, p.10). Verwacht mag worden dat u, die gedurende enkele jaren in Jalalabad naar school ging, bij een eventuele hervestiging aldaar minstens tijdelijk door uw kennissenkring kan worden opgevangen. Bovendien geeft uw broer Zaryal op zijn Facebook account aan in Jalalabad te verblijven. Als het CGVS u de vraag stelt waarom het voor u onmogelijk zou zijn in Jalalabad te wonen, verwijst u louter naar uw vrees voor represailles door de taliban (CGVS, p.7). Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de*

taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door hen in Jalalabad zou worden geïd. U verklaarde voorts geen andere problemen te hebben in Jalalabad (CGVS, p.7).” Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval. Verzoeker verwijst evenwel naar de lamentabele omstandigheden waarin “IDP’s” bij terugkeer terecht komen, waarvan hij ter illustratie enkele citaten uit rapporten in zijn verzoekschrift weergeeft. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de informal settlements in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag dit betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gezien verzoeker gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in “een IDP settlement”, zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoeker geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen betreffende o.a. de veiligheidssituatie in Jalalabad, het grote aantal interne vluchtelingen in Jalalabad, en de mogelijke aanwezigheid van IS, doch zij brengt geen concrete en valabele argumenten bij die, en de door haar bij haar verzoek tot horen gevoegde documenten, welke zij afgezien van drie internetartikelen omtrent (rekrutering door) IS in Afghanistan en een dodelijke aanslag in Jalalabad in september 2015, reeds eerder neerlegde bij haar verzoekschrift, zijn geenszins van aard, afbreuk te vermogen doen aan de vaststellingen dienaangaande in de beschikking van 11 september 2015 en in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS